

הפנתרים השקופים

הסוציאליים והלא-לאומנים, שקשורים כידוע קשר אמיץ לענייני חוץ-יבסחון. אחרת אין להם מה לרוץ בכלל. המאמר הזה נכתב כדי לבטא את אכזבת הכותב על שלא יוכל להצביע בש"ביל איזשהם פנתרים בבחירות הקרובות. זה באמת פיספוס גדול. חבל. אם הפנתרים לא יוציאו את עצמם מהבוץ, לא אריק שרון ולא שלום כהן ולא אף אחד אחר יוציא אותם משם. וכל ענייני הפער ימשיכו להיות סיסמאות כל זמן שהמדינה תתקיים. ורק כשאיוז קבוצה מליגה ג' תקבל רדיוס ישרפו צמיגים ויחסמו כבישים. כי כדורגל זה באמת גורם מלכד.

שבקיום המדינה. והדבר יוסבר להלן: ראשית, קשה לכותב לדמיין פנתר שחור שאינו סוציאליסטי. המאבק של הפנתרים הוא בראש-יוראשונה מאבק סוציאלי. פנתר שהוא איש היוזמה-ה"חופשית המהוללת (קרי פנתרי הימין והמרבז) יכול להתחיל כבר עכשיו למכור עיתונים כדי להפוך מיליונר. חבל לרוץ לכנסת בשביל זה.

שנית, קשה לדמיין פנתר שחור שאינו מודע לחלוקה הדמוגרפית המובהקת שקיימת בארץ. וכנציג שיכבה הרואה את עצמה מדוכאה, לא יבחין בדיכוי שיכבה אחרת, נמוכה יותר — כמו ערביי ארץ-ישראל — ולא יסיק מכך מסקנות כלשהן. אולי יסיק כי אפליה בעניין המוצא והתרבות ה"פרענקית" אינה גרור עה מאפליה בעניין הערבי, וכי יש יותר מקו אחד משותף להן. ואולי גם יש מקום למאבק משותף.

אם יש פנתרים שחורים שרואים את עצמם דפוקים, אבל הם לאומנים ואנשי היוזמה החופשית, גם צריכים להירשם עוד היום לסניף "חרות" שבמ"קום מגוריהם. אם יתמידו בפעילות יגידו עו תוך פרק זמן סביר לכנסת, אבל אם הפנתרים מחפשים ביטוי לשיכבה החרד שבת עצמה למדוכאה, והשווה לפחות חמישה-עשר — אם לא חמישים — מ"דטים בכנסת, עליהם להיות קודם-כל מאוחדים בעניינים היסודיים האלה —

לא זוכר. היום עושים הפנתרים המיק"צועיים התגונבות-יחידים לכנסת. חלק ל"קואליציה, חלק לאופוזיציה — העיקר לקבל איזשהו מנדט. העסק יכול להי"ראות די מנוחך, לראות את הפנתר של המיפלה הליבראלית (מה זה פנתר חור ליבראל?) מצביע נגד אחיו לשכונה ולמאבק שהצטרף למוקד או לרק"ח. עכשיו הם כבר נחמדים, את זה תוכל בקרוב אפילו גולדה להגיד.

הימנסד הטוב והדימוקראטי יבלע את הפנתרים בצורה כליכך אלגנטית ש"לא יישאר מהם זכר, חוץ מקצת נוס"טאלגיה. ייתכן שהפנתרים מלכתחילה לא היו שונים מ"אירגון בעלי-הבתים" שמתכוונן גם הוא לרוץ לכנסת הקרובה. וכשם שיש לצפות כי באירגון בעלי-הבתים יתגלעו סכסוכים אידיאולוגיים ב"ענייני מהות השלום — סיכסוכים אשר עלולים לפלג את התנועה — כך קרה כבר במיקרה של הפנתרים. ענייני המ"צוקה נפלו לטובת ענייני החוץ והבי"טחון.

אלא שכאן נעוץ, לדעת כותב העמוד, ההבדל העקרוני בין הפנתרים השחור רים לבין אירגון בעלי-הבתים. משום ש"הכותב מוצא קשר ישיר והדוק בין ה"מתרחש בשכונות-העוני ובין מדיניות ה"חוץ והביטחון — והקשר הזה מחייב הליכה משותפת בבחירות לכנסת כגוף מאוחד לא רק בענייני המצוקה המקו"מיום, אלא גם בשאר הבעיות העקרוניות

היה היתה תנועה שקראו לה "הפנ"צתים השחורים" תנועה אותנטית, ש"צמחה מלמטה, ואשר הביאה לראשונה את בשורת העוני והאפליה אל תודעתה של מדינת ישראל העסוקה בהתשה וב"קבלנות-עפר. וכמו בכל מיקרה של תנו"עית-מחאה אמיתית, היו קצת הפגנות וקצת מכות וכל מיני דברים לא יפים ולא נחמדים, שמקומם לא יכירם במדי"נה אירופאית מכובדת ודמוקראטית כמו שלנו.

וכאשר הגיעה התנועה הזאת אל אותו קו אדום המפריד בין החוק לבין מחוץ-לחוק, החליטו הפנתרים השחורים לש"חוק את המשחק הדמוקראטי, וכיאה לכך הקימו רשימה ורצו לכנסת. וכש"מימון וצריך אנשי-מיקצוע, ופיתאום היא כבר לא אותנטית כפי שהיתה. הפנ"צתים החובבנים נהיו למיקצוענים. לכנ"סת לא הגיעו, וגם תנועת-מחאה הפסיקו להיות. למעשה כבר אז היו כל מיני פנתרים, ולא ידעת בדיוק מיהם הפנ"צתים האמיתיים, כפי שאינד יודע היום איהם מבין סירטי אנטבה הוא האנטבה האמיתי.

שוב מגיעות הבחירות, ושוב מחלי"טים הפנתרים ההיסטוריים לרוץ לכנ"סת. אבל עכשיו ענייני עוד יותר מסובך: יש פנתרים ציוניים ופנתרים כחול-לבן, ופנתרים של רק"ח, ופנתרים של שלום כהן, ואולי, כך מבשרים העיתונים, יהיו גם פנתרים של אריק שרון. מיפלה"מיפלה והפנתר שלה, פנתר-פנתר וה"מקום הריאלי שלו. איפה המאבק המ"שותף נגד הידיכו המשותף, ונגד הגזע"נות, ונגד הפער והעוני — כבר אף אחד

סטודנטית ושמה תאורה

ניתן לשער כי נערך אקט מן הסוג הנ"ל, הקפידה המצלמה לעבור מייד בדיזולכים מרפרפים אל הנוף המלכלב שמסביב. יתר על כן — דבר חשוב ולא ניעזו כלל: כל הגברים בסרט, כולל המשתתפים באורניות הנועזות, היו לבושים בקפידה ממש כמו יו"ר המועצה לביקורת סרטים ומחזות.

נוסף לעובדה שבסרט לא נראה כל אקט מיני, לאזכותו של הכותב, וכן בנוסף לכיבוש המסורבל של הגברים המשתתפים, יש לעיין כי הגיבורה, ששדיה נראים לכל אורך הסרט על המסך (פרט למיקרה מצער, כאשר עמוד הסתור אותם) ניחנה, כפי הנר"אה, כפלאג-גוף-תחתון פגום, שכן מסיבה לא ברורה לא נחשף חלק זה בכל מהלך ההקרנה. אסיכי, "סטודנטית" בסירטי-מיין היא מלה נירדפת ל"נימפומא"ינית" (שלא כמו בחיים), ואסיכי הסטודנטים שבסרט מפגינים כעד, "פרידום" ו"פרי לאב", וקוראים כי סיפרי-ארוטיקה ומשוחחיים אך ורק על סכס, הרי אור"תה סטודנטית נועזת ושמה תאווה, שהיא גיבורת הסרט, חסרה להלוטין אבר-מיין נקבי. גם שהיא נאנסת באכזריות ממשיכים השדדים להישאר בחוץ, אסיכי אפילו כשיא האונם היא לבושה מיכנסים, גרביות ומגפיים. לדעת המתלונן, לבשה גם גאטסקס ליתר ביטחון. ואפילו כאשר מתה התאווה-נית בנס"בות טראגיות (בקורבן לאהבתה), נשאר השדדים חשופים לגשם, אם כי שאר הגוף היה מוצנע היטב.

בקיצור, סרט שהוא אזכבה לשוחרי הסכס הטוב והבריא. והכותב שואל: עד מתי ניאלץ להשתמש בתוצרת פגומה שאינה כהתאם לתקן? עד מתי?

הרשימה שלהלן מובאת במקום לפנות ל"מ"ה כואב" או ל"בלבובק", והיא באה להתריע על חוסר אמת בפירסום וכן על מכירת סהורה פגומה.

להלן פירטי המקרה: ביום שלישי ה-28.12.76 נכנס כותב העמוד בשעה 13.50 אל בית-קולנוע בפנת הרחובות הלל ושמאי בירושלים, במטרה לח"זות בהצגה יומית. שם הסרט היה, "סטודנטית ושמה תאווה" ולפי כל מודעות-הפירסומות ציפה לו סרט-מין מהנה, וגם — כמו שכתוב במודעות — "רט נר"עז שכולו סכס ותאווה... סטודנטית שבסכס היא כבר פרופסור..." גם לפי התמונות שהוצגו מחוץ לקול-נוע ציפה הכותב לאוסף של סצינות-מין נועזות ומשובבות-נפש.

בטרם יפרט הכותב את תלונתו, יצויין כי אכן היו בסרט הנ"ל שפע של שדדים. היו שדדים גדר-לים וקטנים, רוטטים וקופצים, וכן גם פיטמות ל"שדדים הנ"ל בגדלים שונים ובצבעים ירקרקים (מחמת איכות התמונה). ועם זאת לא נעשו כשדדים המזכרים לעיל כל פעולות הקשורות בסכס ו/או תאווה. למעשה ניראו סצינות-השדדים ההמוניות כצילומים מתוך מיקלחת-החברות בקיבוץ, ולא היה בהן יותר סכס מאשר במראה עזרת-הנשים של בית-הכנסת האיזורי, בתענית אסתר.

הכותב מתלונן, איפוא, על כי למרות ההבטחות לסרט "נועז" היה הסרט פוריסטאני, שמרני, וכי כמות הסכס שבו דומה לזו שבסרט "הנשר על הנהר קוואי". ובכן, למרות אכרי-ההנקה המרובים לא היה זה סרט-מין — וגם אם אירעו מקרים אשר בהם